

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ,,

Στὴν Δεσπ. Α. Βλ.

I

ΠΡΟΣ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ...

Κάποιοι καινούργιοι δορίζοντες
κάποιοι καινούργιοι κάμπι,
ἄνοιξες καὶ μαγιάπριλα
χαράματα καὶ θάμψη
σιὸ διάβα Σου ξανοίγονται.

Καὶ σιῶν στοιχιῶν τὸ πάλεμμα
καὶ σιῶν δορυῶν τὴ ζάλη
κάποια γαλήνια θάλασσα
κι' ἀπάεμο ἀκρογιάλι
σιὰ μάτια μου ξαπλώνεται...

Πόσ' ὁ φτωχὸς λαχτάρισα
τῆς θάλασσας τὰ πλάγια,
πόσ' ὁ φτωχὸς λαχτάρισα
τὰ γαλανὰ Σου μάτια
τὸ πλάνο Σου χαμόγελο!

Ὅλ' οἱ κρυμμένοι πόθοι μου
σιτὴν ὄψη σου ξανοίγουν,
σιὸ λιγερό Σου ἀνάστημα
συμπλέκονται καὶ σμίγουν
ὅλα τ' ἄγνὰ μου τὰ ὄνειρα...

Καὶ μὲ λαχτάρ' ἀπλώνοντας
σὲ Σὲ τὰ δυὸ μου χέρια,
μὲ νέα δορυὴ καὶ δύναμι
ὕψωνω πρὸς τ' ἄστέρια
τὸ ταπεινὸ μου μέτωπο...

II

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ

Πόσ' ὁ φτωχὸς ἐπέφερα
καὶ ὑποφέρω ἀκόμα,
πόσες νυχτιὲς ἐπέρασα
οπαράζοντας σιὸ σιρῶμα
μὲ τὴ σκληρὴ Σου θύμησι!

Μὰ σὺ περὶ περὶ φανη
καὶ ξέννοιασθὲ ἀντικρὺ μου
χωρὶς καὶ νὰ φανιάζεσαι
ποιὰ μπόρα σιτὴ ψυχὴ μου
οηκῶνεις μ' ἓνα βλέμμα σου.

Τὰ δάκρυα ὅπου σκόρπισα
σι' ἀνάλαφρά σου ἀχνάρια
εἶναι τὰ πειὸ αἰμίμητα
κι' ἀχνὰ μαρογαριάρια
ποῦ σιὸ λαιμό σου στέκουνε...

Μὲ τὸ βουβὸ μαρτύριο μου
καὶ τὸν κρυφὸ μου πόνο
ἓνα βωμὸ θεώροτο
ἓνα μεγάλο Θρόνο
σιτὴν ὁμορφίᾳ σου ἐσιύλωσα.

Καὶ γέροντας τὸ γόνα μου
σιὸ σκαλοπάτι χάμου,
ψάλλω ἓναν Ὑμνο ἀθάνατο
σὲ σένα, Ρήγισσά μου,
ποῦ παίζεις μὲ τὸν πόνο μου...

Γ. ΣΑΓΙΑΣΗΣ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θιάσος Κυβέλης

Ἡ *Βρυσοῦλα*—διατεῖ δὲν ἐπροτιμήθη ὁ πολὺ ὤ-
ραιότερος καὶ κυριολεκτικώτερος τίτλος «Ἡ μικρὰ
πηγὴ» ;—τοῦ Μπαράκο εἶναι ἓν ὠραιότατον δραμα-
τάκι, πολὺ ψυχολογημένον, αἰσθηματικὸν καὶ μὲ θαυ-
μάσιον διάλογον. Βρυσοῦλα, μικρὴ πηγὴ χαρῆς καὶ
ἐμπνεύσεως εἶνε ἡ Τερέζα, μία ταπεινὴ καὶ ἥσυχη
γυναῖκα ἐνὸς ποιητοῦ, τοῦ ὁποῦ οὐδ' ἐγωῖσμός καὶ ἡ
φιλοδοξία εἶνε πολὺ ἀνώτερα τῶν στίχων του. Ἡ
Τερέζα εἶνε ἀφοσιωμένη εἰς τὸν ἄνδρα της, ὑποτάσ-
σεται εἰς κάθε ἰδιοτροπίαν του, ἀλλ' αὐτὸς τὴν μετα-
χειρίζεται περιφρονητικῶς, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὸν πλου-
τον μιᾶς πριγκηπίσσης μυστηριώδους, ἥτις καὶ κατα-
κτᾷ τὸν φιλόδοξον καὶ ἐπιπόλαιον ποιητὴν.

Ἡ Τερέζα ἀντιλαμβάνεται τὴν συζυγικὴν ἀπι-
στίαν καὶ ὑφίσταται ἐν σιγῇ τὸ μαρτύριον. Ὁ ποιη-
τὴς χάριν τοῦ ἔρωτος τῆς πριγκηπίσσης ἐκδιώκει
τῆς οἰκίας τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀφοσιωμένην γυναικοῦλα
του, ὁ διωγμὸς δ' αὐτὸς τὴν κάμνει νὰ χάσῃ τὸ λο-
γικόν της. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πριγκηπίσσα εἶχε
κλέψει τὴν περιουσίαν ἐνὸς φρυλακισμένου, ὅστις ἐ-
λευθερωθεὶς ἀποκαλύπτει τὸ μυστικόν, ἡ πριγκηπί-
σσα εἶνε ἤδη πτωχὴ, ὁ ποιητὴς ἔχασε κάθε ἐμπνευσιν
καὶ ζητεῖ μετανοῶν εἰς τὴν τρελλὴν πλέον γυναῖκα

του τὴν ἀπολεσθεῖσαν χαράν. Ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρί-
σκει ἡ τρελλὴ εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ ὁ ἄνδρας της
κοιμᾶται, ἐξορμᾷ ἐκ τοῦ δωματίου καὶ αὐτοκτονεῖ
πίπτουσα εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ συγκινητικωτάτη αὐτὴ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται
εἰς σκηνὰς ἐνδιαφεροῦσας, εἰς ἃς μετέχει καὶ ἓνας
συμπαθητικὸς τύπος, ὁ Βαλεντίνος, ἐξάδελφος τοῦ
ποιητοῦ, κυφός, ὅστις συμπονεῖ τὴν ἀτυχὴ σύζυγον,
προσπαθεῖ δὲ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν οὐζυγον εἰς τὸ καθή-
κον, ἂν καὶ ἀγαπᾷ τὴν Τερέζαν.

Ἡ κ. Κυβέλη ὑπέροχος ὡς Θηρεσία. Ὁ κ. Βεάκης
ὡς ποιητὴς πολὺ καλὸς, ἀριστος δὲ ὁ κ. Οἰκονόμου
ὡς Βαλεντίνος. Ὁ κ. Παρασκευᾶς παρουσίασε ἓνα
τύπον γέροντος ἐπαίτου μὲ ἀξιοζήλευτον ἐπιτυχίαν.

Ἐν τῇ ἐτησίᾳ παραστάσει τῆς Ἑταιρείας τῶν
Θεατρικῶν συγγραφέων ἐδόθησαν τρία πρωτότυπα
μονόπρακτα. Ἡ *Πραγματικότης* τοῦ κ. Παξινοῦ,
θεατρικὸν παίγνιον, ἀρκετὰ πρωτότυπον. Ἐνας οἰκο-
γενειάρχης ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι του μεθυμένος.
Ἀποκοιμᾶται καὶ βλέπει ἐν ὄνειρῳ ὅτι καταστρέφεται
οἰκονομικῶς. Ὅ,τι βλέπει ἐν ὄνειρῳ ἀναπαρίσταται ἐπὶ
σκηνῆς, καταλαμβάνεται ἀπὸ ἐφιάλτην, ὅταν δ' ἐξυπνᾷ
ἐπανευρίσκει τὴν εὐτυχὴ πραγματικότητά. Σκηνη-